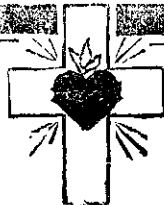

Duminică

Organ de propagandă religioasă și morală.
Organ informativ al AGRU-lui din Eparhia
Maramureșului

Biroul de distribuire: Librăria Asociației
Sighet, Piața Unirii No. 25.

Prețul unui exemplar: 2 Lei.

Redactor responsabil: T. Berinde

Abonamentul pe un an: 100 Lei.

Măreția lui Hristos

Căutând să înțelegem spiritul Evangheliei, vom vedea că fiecare rând ne vorbește despre impresiile cuvintelor lui Hristos asupra inimilor omenești, despre bunătatea răbdării Sale cu care a învins toate greutățile care, la aparență, erau atât de neînsemnate, în realitate însă, privind întoarcerea sufletelor, aveau o mare însemnătate.

Ce mare grijă a pus El în algerea și formarea apostolilor Săi. Cu ce fină delicateță intră în vorbă când cu unul când cu altul! Să citim numai vorbirea Lui, cu Nicodim (Io. 3, 1—15), cu samarineanca (Io. 4, 5—26), cu un om împărătesc, al căruia fiu zăcea în Capernaum (Io. 4, 47—53).

Nu este prilej în care Mântuitorul să nu se folosească de punerea în practică a învățăturilor Sale. Intră în vorbă cu Zacheu care se urcase într'un smochin, ca să-L vadă (Lu. 19, 1—10), în casa fariseului Simon (Lu. 7, 40—50), lângă fântână, cu samarineanca (Io. 4, 6), în sinagogă cu cărturarii israeliteni și în scaldătoarea oilor, cu paralizicul (Io. 5, 1—9).

Cu ce mare atenție privește Învățătorul, la starea sufletească a celui care vrea să vorbească cu El. Astfel își formează metodele cele mai corespunzătoare, totdeauna gingașe, pentru câștigarea încrederii, să-și ajungă scopul.

Punea întrebări, numai ca să provoace mărturisirea credinței. „Cine zic oamenii că este Fiul Omului?” Apostolii răspund:

„Unii Ioan Botezătorul, alții Ilie, iar alții Jeremia sau unul din proroci”. „Iar voi cine ziceți că sunt eu?” Pentru exclamă: „Tu ești Hristos, Fiul lui Dumnezeu celui viu!” (Mat. 16, 13—20).

De multe ori vrea să trezească în ei pofta curiozității, de altă dată, cu vre-o afirmare temerară evocă o pildă pentru tâlcuirea cuvintelor Sale.

Câte-odată, ca muștrarea să pătrundă mai adânc în sufletul ascultătorilor, se folosește și de măsuri severe. Casa Domnului trebuie să se cinstească. A găsit în biserică pe cei ce vindeau boi și oi și pe schimbătorii de bani, șezând. A făcut biciu din șteanguri și pe toți i-a scos din biserică și mesele le-a răsturnat zicând: „Nu faceți casa Tatălui meu casă de neguțătorie”. (Io. 2, 14—16). Când trebuia să pună la zid fățarnicia, descoperă pe farisei și îi sbicuește cu aspre cuvinte zicându-le: „Șerpi, pui de năpărcă!” „Vai vouă... că vă asemănați mormintelor celor spuite”. (Mat. 23, 27—33).

Felul Lui de a vorbi, de obicei era simplu, nemijlocit, când și când melancolic, însă totdeauna potrivit situației. Povestea blând și dulce cu copiii, cu apostolii, cu prietenii și cu cei de încredere: Marta, Maria, Lazar, cu învățăceii, cu norodul, ba chiar și cu dușmanii. Nici când nu face excepție, stă la dispoziția oii și cui, fără considerare de vârstă sau condiție socială. Spune

totdeauna aceea ce e mai potrivit situației momentului dat, așteptând ceasul hărăzit de Dumnezeu pentru cucerirea unui nou suflet. Dacă vede că este de lipsă, revine la tâlcuirea mai amănunțită a câte unei învățături. Dacă e necesar, revine la chestiunea de care s'a vorbit, îndată ce observă, că se arată, numai cu cât de puțin mai mult interes în ascultători, pentru că sunt unii care, la prima atingere, au rămas încă nesimțitori.

Când vede că lumea încă nu înțelege în întregime învățătura, lasă „aleșilor” ca deocamdată să nu le comunice lor înțelesul. Nu ca-și-când nu ar voi să câștige și cucerească sufletele, dar nu toate sunt pentru toți și nu în ori și care clipă. Unui suflet, poate că nu-i corespund aceleaș haruri, care se potrivește altuia, pentru că: „În casa Tatălui meu sunt mai multe locașuri”.

Cu ochi văzători

Al cui e copilul? Al lui Dumnezeu și al părinților. Dumnezeu l-a dat, deci El îl și poate lua. Dumnezeu părinților l-a dat, cari s'au angajat, prin sfânta căsătorie, că se vor îngriji cu sfîntenie de copiii pe cari Dumnezeu îi va da. Să nu uităm, părinții, prin căsătorie, s'au angajat că se vor îngriji de copiii pe cari îi vor avea. Se vor îngriji de bunăstarea trupeză și sufletească a lor. E atât de străvezie porunca lui Dumnezeu în ce privește raportul dintre copii și fii, încât mare întunecime a trebuit să acopere dreapta judecată a părinților de azi, cari tâlcuiesc deatotului altcum aceasta poruncă. De câte ori inima caldă a copilului zice așa: „Tată, mamă, eu nu cer haine scumpe și locuință luxoasă, ci iubire, ca să vă pot numi: tată, mamă”. Și de câte ori sărmanii copii nu sunt înțeleși! În multe cazuri nu sunt prețuiți mai mult decât cățelul de cameră, spălat și săpunit, cu fondă roșie la gât, tolănit ziua întreagă pe divanul stăpânei. Sărmanul orfan, cu părinții vii, trăiește în cea mai mare părăsire; crește în confort și bunăstare, lipsit însă de aceea de ce are cea mai mare nevoie: de adevărata iubire.

Așa se întâmplă apoi lu-

cruri de necrezut, care pun în uimire inima părintească a preotului și a tuturor oamenilor de bine. În băncile școlii sunt copii de 10—12 ani, bine îmbrăcați și curățiți cari, după propria lor mărturisire, nu se roagă nici odată acasă. Pentru ei rugăciunea este o lecție zilnică, care se spune în cor înainte și după școală. Incolored nimic. Făcând această descoperire tristă, o mare milă m'a cuprins de sărmanii părăsiți. Căci am descoperit, că aceste ființe au necesități sufletești. Nu le ajunge încălțăminte de lac și șosete albe, haina de mătase și catifea de loc nu umple golul din sufletul lor, nici cărțile din biblioteca tineretului nu sunt în stare să dea aceea ce sufletul lor cere. Credința sădită în sufletul lor, dorul de a iubi pe Dumnezeu, de-a se încrede cu nădejde nețărmată în Acel Atotputernic, iată nizuințele copilului, nizuințe ascunse, neprovocate și nealimentate de părinți. De aceea, mă cuprinde o milă de ei, văzându-i înșiruiți în băncile școlii și atât de singuri. De aceea le împreunez mâinile și zic cu ei de nenumărate ori, Născătoarea.

Și nu cutez să-i oblig, ca să învețe acasă, dela părinți aceasta rugăciune, căci mi-e frică. Și anume mi-e frică că

nici părinții nu o știu, cei întâi chemați de ași crește copiii în bunăstare sufletească. Și mi-e rușine. Imi e rușine în fața sufletelor plâpânde, pentru părinții lor.

„Paladinul Păcii, Pius XI” a apărut în vitrina librăriilor cartea dlui V. Cristian intitulată „Paladinul Păcii-Pius XI”.

Volumul cuprinde un studiu amănunțit asupra vieții și doctrinei marelui Suveran Pontif recent dispărut.

Autorul arată că în afară de faptul că Pius XI a fost în timpul celor 17 ani ai pontificatului său arbitru și învățătorul popoarelor în probleme de morală, el a formulat în enciclicele și actele sale pontificale o splendidă doctrină socială și politică.

Această doctrină din care unii cercetători ai științelor sociale au dedus elementele unei sociologii creștine, este bazată pe învățătura Nazarineanului.

Doctrina Papei Pius XI ar putea sta la temeliea unei noi ordini sociale și economice, ordine pe care încearcă să o statornicească în Portugalia președintele Salazar. Dar în afară de normele sociale și politice preconizate de ilustrul reprezentant al papalității, Pius XI a fost în timpul vieții sale avocatul tuturor nedreptăților, într-o lume în care primatul dreptului a fost înlocuit cu primatul forței. Erudit cu o activitate originală fecundă în domeniul istoriei și al hagiografiei, Pius XI a fost însă preot într-o măsură sublimă. El și-a propus ca ideal al pontificatului său înălțarea morală a omenirii. În acest sens a vrut să reabiliteze pe om într-o epocă de umilire și negare a tuturor valorilor spirituale ale umanității. De aceea, la moartea sa un omagiu fără precedent în istorie, a fost adus memoriei sale, de toate popoarele lumii.

Acțiunea Papei în sprijinul păcii. Cercurile politice franceze subliniază că în decursul ultimelor evenimente, Papa Pius XII a dus o importantă acțiune în sprijinul păcii.

Înaltul Pontif a însărcinat pe cardinalul Maglione să convoace pe toți conducătorii bisericești și să-i îndemne să lupte împotriva violenței.

Secretarul Vaticanului a avut în ultimul timp trei întrevederi cu principele Umberto al Italiei, arătându-i dorința Papei.

Însuși Papa a avut o întrevedere cu contele Ciano și a trimis un emisar la dl. Mussolini rugându-l să evite războiul pe orice cale.

Dorința Pontifului a fost adusă și la cunoștința d-lui Hitler.

Darnu se cunoaște rezultatul..

Rugăciune reparatoare către Preasfânta Inimă a Lui Isus

O, Inimă Preasfântă
Dumnezeesc dar,
O, Iubire adâncă
Fără de hotar.
O, Isuse Doamne
Miel Dumnezeesc,
În fața Ta sfântă
Cad și Te slăvesc.

Taină nepătrunsă
E prezența Ta,
Omului e ascunsă
Strălucirea Sa.
Tu Te ascunzi în taină,
Să nu ne orbești
Tu Te'mbraci în pâine,
Ca să ne hrănești.

Ce-Ți-e omul Doamne,
Care Te a tradat?
Și cu ce el oare,
Te-a îndatorat?
Să'l iubești Tu, Doamne
Scump Mântuitor
Să iubești un vierme
Nemulțumitor.

Nu-i destul că viața
Pentru noi Ți-ai dat
Tronul de mărire
Din car Ți-ai lăsat
Ca să fii Tu zilnic

Cu noi pururea
O Isuse Doamne
Mare-i jertfa Ta!

Inima Ta Sfântă
Cu noi Ți-o împarți,
Ca în vecinicie
Ție să-Ți fim frați.
Te'nfrățești Tu, Doamne,
Cu biet robul Tău
Tu, Cel Preaputernic
Domn și Dumnezeu.

Inimi îngâmfate
Stau în fața Ta,
Fața în țărână
Uită ași pleca.
Iartă, Doamne, iartă
Neștiința lor
Iartă Scump Isuse,
Iartă, tuturor...

Isuse, Iubire,
Cale și-adevăr,
Viață, mântuire,
Ești într-adevăr.
Binecuvintează
Moștenirea Ta,
Pacea Ta să fie
Cu noi pururea.

Elena Șimonca Oșianu

Către catolicii tuturor țărilor

În enciclica sa: „Caritate Cristii compulsi” regretatul Papă Pius XI făcea apel în mod solemn la toți catolicii zicând: „Pe toți îi conjurăm, în numele lui Dumnezeu, ca toți să se unească sufletește într-o armată puternică și unită în contra ceteror nelegiuite ca să salvăm omenirea”.

Aceasta era dorința fierbinte a marelui Papă. Ea nu a fost împlinită încă, ci a rămas cași testamentul lui care trebuie neapărat dus la îndeplinire.

Cei fără Dumnezeu și anticristii de toate nuanțele s'au răspândit peste întregul glob pământesc pentru a-l descrescina. Ei au declarat război creștinității până la distrugere, vorbesc chiar de pieirea creștinismului. Și de fapt, în zilele noastre, descrescina omenirii progresa în mod rapid.

A sosit ceasul, ca și creștinii să se unească și să dea mâna din țară în țară ca astfel formând o singură armată puternică să apere împărăția lui Hristos, să o întărească și să o răspândească.

Pentru acest scop a fost convocat

al VI-lea Conres Internațional „Cristos Rege” la Ljubljana în Iugoslavia între 25 și 30 Iulie 1939.

El este menit să întrunească pe toți catolicii tuturor neamurilor, atât pentru a cerceta se-

rios situația actuală, cât și pentru a căuta mijloacele și căile cele mai apte în vederea reînnoirii creștinești și totodată să dea prilej la manifestațiuni grandioase în onoarea lui Cristos Regele.

Porunca timpului „Renasterea creștinească” este subiectul atât de bine ales al Congresului.

Trei zile vor fi închinare consfățuirii serioase, în care îndrumătorii acțiunii catolice, fie preoți, fie mireni, să-și împărtășească deschis și sincer gândurile și dorințele.

Ultimele două zile vor aduce de pretutindeni mulțime imensă de popor pentru manifestațiuni impunătoare și publice.

Catolicii tuturor popoarelor cari își dau seama de seriozitatea timpului și vor să concucreze la încreștinarea omenirii, sunt invitați cu dragă inimă la Congres.

Avem acum un nou Papă, care nutrește aceleași dorințe pentru împărăția lui Hristos cași fericitul său predecesor. Vrem să-i pregătim o bucurie la începutul pontificatului său, prin aceea că ne unim la luptă și la muncă fără preget pentru împărăția lui Cristos și prin aceasta vom să întemeiem o nouă eră de înflorire pentru creștinism.

Comitetul Internațional al Congreselor „Cristos Rege”

Scopul omului

1. De unde vii, omule?!

urmare

Pomul aparține celui care l-a sădit și udat, tabloul aparține pictorului care l-a pictat, statuia artistului care a cioplit-o... Dumnezeu te-a creat și te susține în tot momentul, deci Lui îi aparții, precum proprietatea aparține stăpânului ei.

Dumnezeu are asupra ta drept de proprietate absolută. Proprietarul poate mișca, schimba, distruge bunurile sale; la toate observațiile ce i-s'ar face, are drept să răspundă: Ce te importă? eu sunt stăpân! Dumnezeu are asupra ta un drept de jurisdicție absolută! El să poruncească și tu să ascuți, să te supui! Când instinctele tale rele sunt în contradicție cu voința Sa clar exprimată, tu omule, trebuie să-ți înăbuși patimile.

Dumnezeu are asupra ta drept de proprietate esențială. Dându-ți totul, El este singurul proprietar adevărat. Dacă Dumnezeu ar înceta un singur moment să fie stăpânul ființei tale, tu ai putea să nu-L mai recunoști de Dumnezeu adevărat! Ce-i Dumnezeu? Este supremul stăpân al lucrurilor, fără excepție, ori dacă ar înceta să mai fie stăpânul vieții tale, ar fi un lucru—tu—separat de domeniul Său, prin urmare El n'ar mai fi Dumnezeu,—Stăpânul suprem.

În fine, Dumnezeu are asupra ta un drept de proprietate irresistibilă; îți este imposibil să te sustregi de sub stăpânirea și drepturile unui om — prin fugă de ex.—dar cum te vei sustrage stăpânirii atotputernice a lui Dumnezeu? O povestire, te va face să înțelegi acest adevăr...

Un bogătaş avea un parc imens cu desișuri nestrăbătute, arbori cu foi stufoase, pajști de un aspect răpitor... În acest domeniu, trăiau în voie, animalele cele mai variate; ele erau fericite și sburdau încoace și încolo, inchipuindu-și că sunt absolut libere. Într-o zi, proprietarul invită prietenii la o vânătoare bogată, în parcul său; încântați, ei se grăbesc să se întâlnească. Mai întâi s'a început goana. Animalele speriate s'au ascuns prin tufișuri, unde se credeau scăpate. Urmărite de aproape de gonaci, ele căutau noi adăposturi, cari le ofereau mai multă siguranță. Dar iată că odată, cerbi și căprioare, observă niște îngrădituri pe cari nu le văzuseră niciodată... Animalele se credeau libere și iată că sunt sclave...! Ce-i de făcut în fața acestui obstacol de netrecut!? Să se întoarcă

IMPREUNA CU BISERICA

înapoi? Vânătorii sunt acolo! Să se ascundă? Unde? Gonacii se apropie și închid tot mai mult cercul în care au strâns nefericitul vânat. S'a sfârșit! Lupta-i imposibilă; trebuie să se predea și să cază sub glonțele omoritor al vânătorului...

— Acest parc imens — este lumea; prizonierul ești tu, sunt eu, suntem noi toți... omul, poate uita pe un moment că-i sub stăpânirea atotputernică a lui Dumnezeu; el poate să se ascundă și să fugă de privirea Proprietarului suprem — mai bine zis, — se poate orbi, spre a se convinge că proprietarul nu-l va vedea. Inșă, sunt hotare în domeniu, — în parc sunt îngrădituri, — ziduri pe cari nimeni nu le poate sări. Vine o zi când Domnul a toate—trimite moartea și atunci omul — chiar și cel păcătos — este silit să-l recunoască de Stăpân și Judecător.

Pentru a preîntâmpina nedumerirea ce ar putea să ne ajungă în ceasul morții, este bine ca adeseori să ne punem — unul fiecare — întrebarea: „De unde vii, omule?” și să ascultăm de glasul conștiinței, care ne va răspunde: „Tu vii dela Dumnezeu!”

(După J. Millot)

Petru Bologa

Sunt catolic și pentru credința mea sunt gata să sufer ori și ce. La Parras (Mexico) cinci tineri care făceau parte din Tinerimea Catolică fură arestați pentru vina că și-ar fi apărat credința cu armele. În timp ce-i duceau la cimitir pentru a-i împușca, comandantului de pluton i-se făcu milă de cel mai mic dintre ei și voi să-l scape. De aceea îl trimise în oraș să-i cumpere ceva și prin asta să-i dea ocazia să fugă. Care nu-i fu mirarea comandantului, când văzu copilul reapărând tocmai în momentul executării și așezându-se lângă tovarășii săi. Comandantul oarecum surprins, îi zise: „Bine, mă! Tu n'ai înțeles că eu de aceea te-am trimis în oraș ca să poți fugi dela moarte. E păcat de tine să mori așa de tânăr”. Băiatul, care abia împlinise 15 ani, îi zise: „Ba am înțeles, dar dacă prietenii mei trebuie să moară pentru singura vină că sunt catolici, atunci și eu sunt tot așa de vinovat ca și ei și vreau să am aceeași soartă ca și ei. Sunt catolic și pentru credința mea sunt gata să sufer ori și ce”. Și cei cinci tineri din Parras muriră deodată pe marginea aceleiași gropi. Fiți și voi totdeauna gata pentru a vă apăra credința!

Și trebuia să treacă prin Samaria. Deci a venit în orașul Samariei ce se cheamă Sihar, aproape de satul, pe care l-a dat Iacob fiului său Iosif. Și era acolo fântâna lui Iacob. Iar Isus ostenit de cale, ședea așa la fântână; și era ca la al șaselea ceas. Venit-a o femeie din Samaria să scoată apă. Zis-a ei Isus: „Dă-mi să beau!” (Pentru că ucenicii lui se duseseră în oraș să cumpere bucate). Deci i-a zis femeia Samarineancă: „Cum de tu, fiind Iudov, ceri să bei dela mine, femeie Samarineancă?” (Căci Iudovii nu stau de vorbă cu Samarinenii). Răspuns-a Isus și i-a zis: „De ai cunoaște darul lui Dumnezeu și cine este care îți grăiește: Dă-mi să beau! ai fi cerut tu dela el și ți-ar fi dat apă vie”. Zisu-i-a femeia: „Doamne, nici nu ai cu ce scoate apă și fântâna este adâncă: de unde ai dar apă vie? Au doar tu ești mai mare decât Iacob, tatăl nostru, care ne-a dat fântâna aceasta, din care a beut și el și fiii lui și dobitoacele lui?” Răspuns-a Isus și i-a zis: „Tot celce va bea din apa aceasta, va înseta iarăși; însă celce va bea din apa pe care i-o voi da eu, nu va înseta în veac. Ci apa pe care i-o voi da eu va fi în el izvor de apă curgătoare în viața de veci”. Zis-a către dânsul femeia: „Doamne dă-mi această apă, ca să nu mai însetozez, nici să nu mai vii aici ca să scot apă”. Zis-a ei Isus: „Mergi și cheamă pe bărbatul tău și vino aici!” Răspuns-a femeia și i-a zis: „N'am bărbat”. Zis-a ei Isus: „Bine ai zis: N'am bărbat, căci cinci bărbai ai avut și acela pe care îl ai acum, nu-ți este bărbat: aceasta adevărat ai zis-o”. Zis-a lui femeia: „Doamne, văd că proroc ești. Părinții noștri s'au închinat în muntele acesta; și voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să ne închinăm”. Zis-a ei Isus: „Femeie, crede-mă că va veni vremea când nici în muntele acesta, nici în Ierusalim nu vă veți închina Tatălui. Voi vă închinați la acela pe care nu-l știți: noi ne închinăm la acela pe care îl știm, căci mântuirea din Iudovii este. Ci vine vremea și acum este, când închinătorii cei adevărați se vor închina Tatălui cu spiritul și cu adevărul, căci și Tatăl astfel de închinători caută, Spirit este Dumnezeu; și cine se închină lui, trebuie să i-se închine cu spiritul și cu adevărul”. Zis-a lui femeia: „Știu că va să vie Mesia, (care se cheamă Christos): când va veni acela, ne va spune toate”. Zis-a ei Isus: „Eu sunt cel ce grăiesc cu tine”. Și atunci au venit ucenicii lui și se mirau că grăia cu femeia; însă nimeni nu i-a zis: „Ce cauți?”

sau; „De ce grăiești cu ea?” Iar femeia și-a lăsat vatra și a mers în oraș și a zis oamenilor: „Veniți și vedeți pe omul care mi-a spus toate, câte am făcut; au doar el este Christos?” Deci au ieșit din oraș și cu venit la dânsul. Iar între acestea l-au rugat ucenicii, zicând: „Învățătorule, mănâncă!” Inșă el le-a zis: „Am eu bucate ce mânca, pe cari voi nu le știți”. Iar ucenicii grăiau între sine: „Au doar i-a adus cineva să mănânce?” Zis-a lor Isus: „Mâncarea mea este să fac voia celui ca m'a trimis, să săvârșesc lucrul lui. Au nu voi ziceți: „Încă patru luni și vine secerișul”. Iată vă zic: Ridicați ochii voștri și vedeți holdele, că sunt albe și aproape de seceriș. Și celce va seceră va primi plată și va strânge rod pentru viața veșnică, ca să se bucure împreună cu celce seamănă și celce seceră. Căci într-o această este cuvântul adevărat, că aitul este celce seamănă și aitul celce seceră. Eu v'am trimis pe voi să secerăți unde voi nu v'ați ostenit; alții s'au ostenit și voi ați intrat în osteneala lor”.

Iar din orașul acela mulți au crezut într'insul din Samarineni pentru cuvântul femeii ce mărturisea: „Mi-a spus toate câte am făcut”. Și dacă au venit la dânsul Samarinenii, l-au rugat ca să rămâie la ei; și a rămas acolo două zile. Și cu mult mai mulți au crezut pentru cuvântul lui. Iar femeii îi ziceau: „De acum nu mai credem pentru vorba ta, căci înșine am auzit și știm că acesta este într'adevăr Mântuitorul lumii, Christos”.

Tot ce caracterizează secolul nostru este încercarea omului de a se uita pe sine însuși. Aceasta uitare el nu prin actele renunțării vrea să o ajungă, ci din contră se adâncește în plăcerile care îi stau la dispoziție nealegând între cele permise și cele oprite. Lupta pentru viață îl mecanizează, îl înșiră între șuruburile unei mașini, iar în viața particulară își caută sufletul care lipsește din munca lui, dând libertate fără frâu trupului.

Omul a devenit monstru compus din mașină și din animal. În orele lui libere când vrea să uite mașina, animalul neînfrânat ajunge la suprafață. De aceea toată arta, literatura și plăcerile sale poartă sigilul animalității. Cu suflet alb nu le poți privi

și gusta. Sărmana ființă bipedă pretinde că în toate aceste își caută sufletul. Sufletul își caută când scrie și citește proslăvirea trupului, sufletul își vrea să-l găsească când infățișează și privește scene sensuale și despre suflet halucinează în dragostea lui neordonată. În numele sufletului se imbată de alcool sau stupefiante. Iar sufletul niciodată n'a fost mai departe de el ca în zilele noastre!

Ar trebui sufletul acesta, care-l caută pe căi greșite, să-l cerceteze și să-l afle în munca lui. Sufletul omului își pune semnul pe toată munca săvârșită cu conștiințiozitate, credință în Dumnezeu și resemnare. Munca așa săvârșită devine fum de tămâie, care se ridică spre cer, un imn care slăvește pe Dumnezeu, o lacrimă de bucurie ce varsă creatura putând împlini voința Creatorului. Iar dacă în muncă se va oglindi sufletul muncitorului acela nu se va mecaniza și nu va trebui să-și piardă sufletul căutându-l.

Ca toată munca să fie pătrunsă de suflet ar trebui și contribuția femeii. Nu a femeii care și ea își „caută” sufletul, ci aceleia care și-l păstrează cu sfințenie cu toate legile scrise în el: credința, curăția sufletească, hărnicia și împlinirea datoriilor. Această femeie va ști cum să-i arate soțului ei sufletul în muncă.

Dar durere, puține femei sunt în stare să-și ofacă aceasta, pentru că cele mai multe sunt mult trup și puțin suflet. Aceste dacă numai odată ar merge la fântâna lui Iacob și ar asculta blânde dojene ale dulcelui învățător, ar primi și sfaturile iubitoare ale lui, cum să trăiască și cum să dirijeze viețile incredințate lor spre sănătate, liniște și lumină, spre realitate frumoasă, la părăsirea „narcoticelor” prin care mai înainte au încercat să uite de mizeria lor.

Din viețile sfinților.

O primă declarație în materie de Canonizare a Preafericitului Papa Piu XII.

Gemma Galgani

fiica suferinței.

În 26 Martie al acestui an Preafericitul Părinte a ordonat publicarea declarației, prin care recunoaște, că în urma intervenției fericitei Gemma Galgani s'au săvârșit două minuni și așa fericita Gemma Galgani poate fi canonizată.

Gemma Galgani s'a născut în 12 Martie 1878 în satul Camigliano, din apropierea oraşului, Lucca, unde şi-a petrecut aproape toată viaţa. Numele ei de botez, Gemma, e semnificativ: însemnează: boboc, piatră scumpă. Şi într-adevăr, ea a fost una din pietrele cele mai scumpe şi frumoase ale coroanei lui Hristos, Regele durerilor; viaţa ei întreagă a fost un lanţ al suferinţelor suportate cu eroism, în neîncetată unire cu Răscumpărătorul pătimitor.

Abia a fost de 7 ani, când cu ocazia primirei tainei sf. Mir a fost împărtăşită de marele dar al viziunilor mistice. Dela aceasta vârstă fragedă a tot auzit „glasuri lăuntrice“, a tot văzut „lumini strălucitoare“, apoi a trecut peste toate gradaţiile vieţii tainice a sufletului mistic. Timp de aproape doi ani a purtat în mod vizibil semnele ranelor lui Hristos. În 1900 au apărut pe fruntea ei urmele cununei de spini, iar în 1901 urmele loviturilor de zbicu.

Boala care o mistuia şi suferinţele ei tainice au fost cunoscute; de aceea a fost numită „fiica suferinţelor“. Mai de multe ori a dorit să intre în vreun ord călugăresc, dar pentru fizicul ei fragil şi bolnăvicios n'a fost primită nicăiri. Caşi elşi sfinţi înaintea ei şi ea a primit cu linişte aceste încercări grele. Ce n'a putut să facă la Mănăstire, a făcut în viaţa sa particulară: s'a oferit pe sine jertfă lui Dumnezeu şi a făcut votul întreit.

Providenţa dumnezeiască aşa a voit, că această mică floare să ajungă sub îngrijirea călugărilor pasionaşti, cinstitorii suferinţelor lui Isus. Un tânăr călugăr din acest ord, anume sf. Gavril de Possent, prin intervenţia sa a făcut, că Gemma pe neaşteptate s'a vindecat de boala sa. Dar crucea a trebuit să o poarte mai departe, până pe vârful Golgotei. În 11 Aprilie 1903, în Sâmbăta mare a trecut la cele veşnice în vârsta de 25 ani. Trupul ei în 1923 a fost transportat în biserica Călugărilor pasionaşti din Lucca.

Aceşti călugări au lucrat mult pentru beatificarea ei. Procedura de beatificare s'a terminat, cu zece ani mai târziu aşa că în 1933, Mai 14, mica floare a suferinţelor a ajuns la cinstea altarelor. De atunci, la intervenţia ei, Dumnezeu a făcut multe minuni, în urma cărora Preafericitul Părinte Papa Piu XII a pus în cens procedura de canonizare. Iată cele două minuni pomenite în declaraţia Preafericitului Părinte: Ambele s'au întâmplat în localitatea Lappans.

O bolnavă, Eliza Scarpelli în anul 1932 a început să se umfle la obrazul stâng. Umflă-

tura a devenit tot mai periculoasă şi a devenit o umflătură canceroasă, complicată cu fistule purulente. Orice intervenţie medicală a fost fără folos.

Bolnava a început o serie de rugăciuni şi a chemat în ajutor pe Gemma Galgani. În ziua de 14 Mai 1933 boala era încă în toi, la orele 11 însă, când în Roma au decurs solemnităţile beatificării Gemmei, bolnava aşa a simţit, că s'a vindecat. Medicii au constatat, că rana cea veche e învălăită cu peliţă nouă, fistulele s'au închis, iar umflătura canceroasă a dispărut.

Al doilea bolnav vindecat de Gemma Galgani în mod miraculos a fost Natalis Scarpelli, care a suferit de o rană canceroasă pe piciorul stâng şi încă din anul 1918. După 17 ani de chin în sfârşit, în ziua de 30 Mai 1935 seara rana a acoperit o suprafaţă de 9 cm. pătraţi. Bolnavul şi familia s'a cu încredere s'au întors cătră fericita Gemma Galgani şi au legat de rană puţine din monştele Gemmei. A doua zi dimineaţa rana canceroasă a dispărut în întregime. Medicii au fost nevoiţi ca să declare de miraculoasă aceasta vindecare.

Preafericitul Părinte Papa Piu XII. a împlinit 40 ani de preoţie

În 2 Aprilie crt. a fost a 40. a aniversare a preoţiei Preafericitului Părinte Papa Piu XII. Cu această ocazie revistele catolice din întreaga lume au consacrat articole lungi în legătură cu familia şi tinereţele Preafericitului Părinte.

Familia străveche Pacelli a fost mereu în slujba sf. Scaun. Strămoşul actualului Pontif a fost ministrul de finanţe al lui Grigore XVI, iar bunicul său a fost ultimul ministru de externe a lui Piu IX. Tatăl său, Filip Pacelli, a fost decanul advocaţilor sf. Scaun în curtea lui Leo XIII şi Piu X. Numele mamei Preafericitului Părinte e: Virginia Graziosi. Preafericitul Părinte a fost botezat în vârsta de 2 zile în biserica sf. Celsus din Roma şi în botez a primit următoarele nume: Eugen, Maria, Josif, Ioan.

Şcolile primare le-a terminat în Chiesa Nuova, sfinţită în cinstea sf. Filip de Nari. În vârsta de 11 ani a fost primit între membrii frăţiei oratorienilor, unde activează mult cu producţiile sale de cânt şi muzică.

Clasele secundare le-a terminat în gimnaziul „Enio Quirino Visconti“, care până la 1870 a fost colegiul iezuiţilor. Unul dintre profesori, Neviani trăieşte şi azi. Studiile preferate ale Preafericitului Părinte au fost: latina, elina şi istoria. În anul 1894 a intrat în seminarul „Collegio Capranica“, unde se consfinţeşte studiilor teologice;

de aici cerceta universitatea Gregoriană şi în institutul teologic „Apollinar“. A fost ridicat la treapta preoţiei în 2 Aprilie 1899. Primiţia şi-a celebrat-o în biserica Santa Maria Maggiore din Roma.

Unicul exemplar al unei cărţi distruse de Inchiziţie, salvat de Un Papă. Printre Papii anteriori cu numele de Pius era şi papa Pius al VI, acel papa Braschi căruia i se reproşa o pasiune deosebită pentru vinul bun (de-i ieşiseră vorbele: „Papa Braschi, Papa Braschi, che vuotava molti fiaschi“ — Papa Braschi, care golea sticle multe). În afară de a fi un papă mare, era un om cult, iubitor de obiecte de artă şi de cărţi. Un oarecare Baldavari făcuse la moartea lui un „Memoriu asupra duşmanilor şi suferinţelor gloriosului Papă al VI în ultimii trei ani ai pontificatului său“ şi amintea despre biblioteca lui deosebit de preţioasă prin valoarea şi aspectul cărţilor.

Sub o copertă simplă, care nu trăda textul, în biblioteca Papei Braschi, jefuită în 1798 de invazia Francezilor în statul papal, a fost descoperită una din cele mai periculoase cărţi anti-creştine şi anti-catolice din timpul renaşterii, a cărei distrugere totală o hotărâse şi efectuase ordinul lezuiţilor şi care se mai găsea astfel, — unic volum din ediţia întâi — în biblioteca Papei Pius al VI, supranumit Braschi.

Bartea se numea „Alphabeo cristiano“ şi era scrisă de Juan Valdes, un spaniol a cărui viaţă plină de peripecii îl adusesese în ultimul moment la Napoli unde

scrisesse „alfabetul“ său. Ce conţinea acest alfabet?

Juan Valdes propăvăduia o nouă formă de credinţă creştină, bazată pe „directe comunisme a creştinului cu cel Etern“, deşi formele catolice nu erau atacate, în ea se simţea un suflu prea nou. Inchiziţia a înţeles pericolul şi a dispus distrugerea cărţii.

Printr'o pură întâmplare unicul exemplar al acestei cărţi a fost salvat de un Papă l..

Rugăciune pentru pace

Născătoare de Dumnezeu (de 3 ori)

Adu-ţi aminte, o prea blândă Fecioară Marie că nu s'a auzit niciodată să fi fost părăsit cel ce a alergat sub ocrotirea ta, cel ce a cerut ajutorul şi mijlocirea ta. Insufleţiţi de o astfel de încredere, alergăm la tine, o Maică, Fecioara Fecioarelor, la tine venim şi stăm gemând şi plângând înaintea ta, ca nişte păcătoşi. Maica Cuvântului nu dispreţui cuvintele noastre, dar auzi-ne cu milă şi ascultă-ne. Amin.

Domnului să ne rugăm.

Doamne îndură-te spre noi.

Infioraţi de grozăvia războiului, care ameninţă popoarele lumii, la Tine alergăm, o preamilostive Doamne şi cu stăruinţă Te rugăm, ca pe împăratul păcii, să dăruieşti lumii acesteia o pace statornică. Din Inima Ta Dumnezeiască s'a răspândit în lume iubire, ca încetând neînţelegerile, să stăpânească între oameni numai dragostea şi bunăînţelegerea. Pe când erai pe pământ Inima ta era pătrunsă de o compătimire nespuse de mare pentru toate necazurile omeneşti. Precum ai dat ascultare strigătului rugător al apostolului Tău Petru: „Doamne, mântueşte-ne că perim“, aşa pleacă urechea Ta şi la rugăciunea noastră şi ne scapă de valorile vrăjmaşilor cari ameninţă pacea şi liniştea dintre popoare. Pătrunde, o Doamne, inimile ocârmuitorilor şi ale popoarelor cu spiritul blândeţii, împacă duşmăniile, aruncă duhul răzbunării, care sfâşie naţiunile. Tu Doamne, care cu preţul sângelui Tău ai făcut să fie toţi oamenii fraţi, fă ca şi ei să trăiască într'adevăr ca fraţii, îngrozându-se de certele şi războaiele aducătoare de pieire. Şi tu, o Precurată Fecioară, ca şi în alte vremuri de grele încercări, apără-ne, ajută-ne şi ne mântueşte de orice rău. Amin.

Ajutorul creştinilor—roagă-te pentru noi.